

I DO ART

EN KILDE TIL INDTRYK OG UDTRYK, INSPIRATION, NETVÆRK OG OPLEVELSER. SKREVET AF KUNSTNERE, DESIGNERE, FOTOGRAFER OG KREATIVE PERSONLIGHEDER FRA HELE DK.

JOHANNES & NEO-COBRA BEVÆGELSEN

SØNDAG 21-09-2014

ANDRE BLOGGERE

All photos by Frederik Gægg Bygholm.

For et par dage siden modtog vi en mail, som ikke bare overvældede os indholdsmæssigt, men også fangede os på det helt rigtige tidspunkt. Mailen kom fra den unge kunstner Johannes Holt Iversen (f. 1988), og selvom hans udtryk ligger langt fra, hvad vi plejer at støde på her på idoart.dk, var vi ikke et øjeblik i tvivl om potentialet.

På en beskeden måde fortalte Johannes os om sit nyfundne udtryk og om sin noget usædvanlige kunstneriske mission: "I 2013 lagde jeg min stil om. Jeg gik væk fra stilistiske, naivistiske motiver og påbegyndte en proces, hvor jeg vil arbejde med abstrakt ekspressionisme i en moderne kontekst. Jeg vil tage CoBRA formsproget op til revision." Udover at have fundet frem til et udtryk, som til forveksling kunne minde om Karel Appel, Carl-Henning Pedersen eller Asger Jorn's, fortalte Johannes os om sin nystartede bevægelse Neo-CoBra. Neo-CoBra er et frirum for gensidig kritik og videndeling, som er startet af Johannes selv (København), Menno Baars og Ben Haveman (Amsterdam) samt Peter Herman (Bruxelles), men er tiltænkt at vokse sig til et større internationalt netværk. Spørgsmålene i vores hoveder formerede sig, og der var ingen tvivl om, at vi her stod overfor noget helt særligt.

At vi modtager Johannes' mail netop nu, er for os temmelig mærkeligt. Siden sommeren 2013 har vi arbejdet på et projekt, som i forbindelse med Asger Jorn's 100 års fødselsdag (som jo er i år), har forsøgt at portrættere den verdenskendte kunstner igennem personlige historier, fra folk der, på den ene eller anden måde, har været i kontakt med ham. Projektet hedder **På fornavn med Jorn** og er vores første forsøg på at formidle en afdød kunstner, hvilket virkelig har sat vores ønske om personlig kunstformidling på prøve. Vi har, igennem processen, hele tiden tænkt, at det bedste for projektet ville være, hvis vi kunne snakke direkte med Jorn selv. Både fordi det ville være det mest ærlige, og fordi erindringer, selv fra de allernærmestes relationer, forvrænges med tiden og kompliceres af alle mulige forskellige, underbevidste intentioner. At støde på et menneske og en kunstner, som ikke bare revitaliserer Jorn's kunstneriske udtryk, men også hans mission, produktivitet og netværksmentalitet, er derfor, for os, enormt overvældende. Det, som Johannes gør, er muligvis en af de bedste måder, hvorpå Asger Jorn's grænsebrydende livsværk kan leve videre, og, for os, den største fejring, som vi har oplevet i år. Johannes er en talentfuld kunstner og et vanvittigt spændende menneske. Her kan du læse meget mere om hans tanker, udtryk og kunstneriske mission.

Vil du starte med at fortælle lidt om dig selv?

Mit navn er Johannes Holt Iversen, jeg er 25 år og netop flyttet til København fra hjembyen Aalborg. Oprindeligt er jeg født på Amager men opvokset i Aalborg, så man kan vel sige, at jeg er flyttet "hjem" til København. Selvom Nordjylland har sit tag i mig og Limfjorden indimellem savnes. I Aalborg læste jeg en Bachelor of Arts i Interaktive Digitale Medier, som gav mig adgang til en kandidat i Digital Design på IT Universitetet her i København. Det giver mig mulighed for at arbejde med en række teknologier, som tvinger mig til at være fremadskuenende med alt, hvad jeg arbejder med. Også taget i betragtning af den nok tusind år gamle tradition, som billedmaling eksempelvis er. (Og så længe samfundet er nogenlunde tilfreds med ens intention om at køre med på Universitets-samlebåndet, lader de forhåbentlig én være i fred.)

LINE HVIDBJERG

DITTEBESKIDTE

ESBEN WEILE KJÆR

SIGRID MARIA PANOŠ

TOBIAS BIRK NIELSEN

MY BUEMANN

DANIEL EMAMI RIIS

MARIA & LOUISE

IRIS BAKKER

MIKAS EMIL

SIGNE HØI

LINE REFSTRUP

Hvordan vil du beskrive dit udtryk, og hvordan er du kommet frem til det?

Jeg kan nok ikke komme uden om **Asger Jorn** og **Karel Appel**, men jeg stillede faktisk ikke mod det slags udtryk. Jeg oplevede eksempelvis først i 2011 udstillingen "Jorn International" på ARoS, hvilket nok slog fast for mig, at der var en eller anden genklang med den abstrakte ekspressionisme. Appel faldt jeg først over for ganske nyligt, hvilket har gjort et kæmpe indtryk på mig.

Man kan sige, at det i mange år har været en slags grundforskning og forstudier, jeg har lavet. Mest af alt fordi jeg var forvirret over, at jeg allerede havde en klar idé om, at mit udtryk var noget indenfor det abstrakte. Derfor tænkte jeg faktisk, at jeg *ikke* burde male i den stil, men vælge noget der lå væk fra det abstrakte, såsom naivisme eller impressionisme. I lange perioder, tilbage i gymnasietiden, har jeg blot gået og stirret på mine lærreder og tænkt "*nej nej nej hvor grim!*" (det gør jeg nu indimellem stadig), indtil en dag hvor jeg begyndte at male uden at have de store tanker bag, blot ren fantasi. Det var her, at jeg for alvor fandt ud af, at jeg ikke kunne undsige mig den abstrakte malestil.

Henover en lang periode blandede jeg bl.a. naivisme ind i mit udtryk, mest fordi jeg er af den overbevisning, at man konstant skal udfordre sit udtryk. Efter gymnasiet blev jeg meget optaget af de amerikanske billedmalere fra det 20. århundrede; særligt **Jackson Pollock**, **Willem De Kooning** & **Mark Rothko**, men også malere som eksempelvis **Phillip Guston**. Særligt Phillip Guston har faktisk, nok underbevidst, medvirket til, at jeg i dag holder så meget af, indimellem, at skabe narrative, humørfyldte malerier med enten et klart budskab eller et af de mere subtile af slagsen. Jeg malede, på det tidspunkt, stadig med henblik på figuren og ikke på følelsen alene som sådan. Jeg havde nogle ret intensive måneder, hvor jeg også nærstuderede hhv. **Picasso** og **Le Corbusier** meget, hvilket gjorde, at jeg afprøvede en lang række skæve kompositioner, blindtegning samt 'den menneskelige skala'.

Da jeg, sidste år, tog på et ophold på det gamle royale sommerhus i Skagen ved navn Klitgården Refugium, begyndte jeg at male små forstudier, baseret på at jeg havde tjekket et par værker ud af bl.a. **Edvard Munch** og malere af samme retning. Jeg begyndte her at føle lidt mere frihed med lærredet. Jeg husker bl.a., at jeg på et tidspunkt malede et stormfuldt hav og en kvinde med et tærklæde, der flød i ét med havet nærmest. Der kom følelsen af at være på hjemmebane med strøgene. Derfra var der ikke langt til den spontane abstraktion, som jeg arbejder med i dag. Det begyndte at vise sig på dette ophold, og selve det kompositoriske blev mere sikkert takket være fascinationen for Edvard Munchs fantastiske arbejde, som jeg stadig vender tilbage til i dag.

Hvad fascinerer dig ved CoBrA bevægelsen?

Det var friheden til at gøre lige præcis dét, der faldt dem ind. Det var friheden i formsproget og friheden i deres farvevalg. Malede man en rød hest, så malede man en rød hest. Selvfølgelig med det globale kunstnerkollektiv **CoBrA** har også gjort et stort indtryk. En global kunstnersammenslutning fra før "globalisering" for alvor overhovedet var et ord. I dag tager vi det globale samfund for givet. Vi har lidt glemt poesien og eventyret. Det er dét, der fascinerer mig; poesien som de skabte på trods af den grumme samtid, som de levede i. På trods af at de malede ud fra primitivismens formsprog (f.eks. med inspiration fra børnetegninger), så omhandlede det jo stadig dybereliggende politiske problematikker og de menneskelige aspekter af tilværelsen. Dét at mennesket er et dyr, men samtidig også noget andet, har altid fascineret mig.

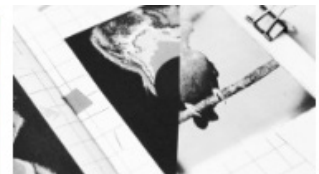
Fortæl os om din nyopstartede gruppe "Neo-CoBrA"

Neo-CoBrA handler i høj grad om at få poesien tilbage i formsproget. Det handler stadig om at kommentere på sin samtid, men at gøre det med et glimt i øjet. Samtidskunst i dag handler i høj grad om, at vi skal se rædslerne i øjnene. Det skal vi også, men det må også kunne skabes ved at lade andre følelser komme i spil. Giv beskueren et vist håb for fremtiden. Ja, det ser ganske vidst sort ud, men kaos kan også beskrives med groteskhed og finurlige sandheder i hverdagens tumult. Jeg havde absolut ikke intentioner om at medvirke til opstarten af noget, der skulle hedde noget tilnærmelsesvist med CoBrA. Allerede nu har flere "kunsteksperter" fra den ældre generation rynket bryndene af en, i deres øjne, så fjollet idé som Neo-CoBrA. Til dels kan jeg også give dem ret, hvis altså at man udelukkende ser det ud fra den klassiske CoBrA-optik fra efterkrigstiden.

Men Neo-CoBrA handler i lige så høj grad om, at der nu er en generation, der gør op med den globalisering, som vi er født ind i. Der er rædsler i verden, som vi er vidner til, der sendes live på CNN hver dag. Og her kan Neo-CoBrA være den kanal, hvor groteskheden pludselig er udformet som en stor, blå amøbe eller et gigantisk øgle-lignende væsen.

 Like Matias Albæk-Falk, Ditte Marie and 65 others like this.

Tags: [#AsgerJorn](#), [#CoBrA](#), [#JohannesHoltiversen](#), [#RikkeLunaMatias](#)

RUNI GULD

NYNNE HAUGE LARSEN

JULIE TORPEGAARD

GITTE LÆGÅRD

MIKE TYLAK

Hvorfor er det spændende for dig at genoptage en, mere end 60 år, gammel tankegang og bruge den i dit udtryk?

Der er altid et rum, som forbliver uåbnet i CoBrA-udtrykket. Min holdning er, at det er nysgerrigheden, der driver beskueren. Derfor er det spændende, hver gang et værk når det punkt, hvor det kan ses i fragmenter, eller som helhed, og samtidig rammer noget i vores samtid. Der er også en rigdom i at være retrospektiv i sin referenceramme; det er i høj grad et spørgsmål om kulturarv på et globalt plan. Ny CoBrA-bevægelsen rummer både interesserede kunstnere fra Asien og USA, hvilket jo ikke var en del af den klassiske CoBrA. Så der vil bestemt ske noget, der trækker den 60 år gamle tankegang i en ny retning.

CoBrA handlede især om sin samtid. Hvorfor er det stadig relevant, som formsprog og manifest, nu i 2014?

Der er sket noget inde for det seneste årti. Måske var det faktisk allerede, da USA erklærede "War On Terror" tilbage i 2001/2002, at frykten for alvor vendte tilbage i hverdagen. Kold krigs-tankegangen avler et modtryk, og det er her, at et 60 år gammelt manifest pludselig kan give mening for en 25 årig ung mand at genoptage. Og det blev kun yderligere forstærket af den retorik, der fulgte i kølvandet af krisen i Ukraine samt oprustningen af Rusland eller, ej at forglemme, Islamisk Stat i Mellemøsten.

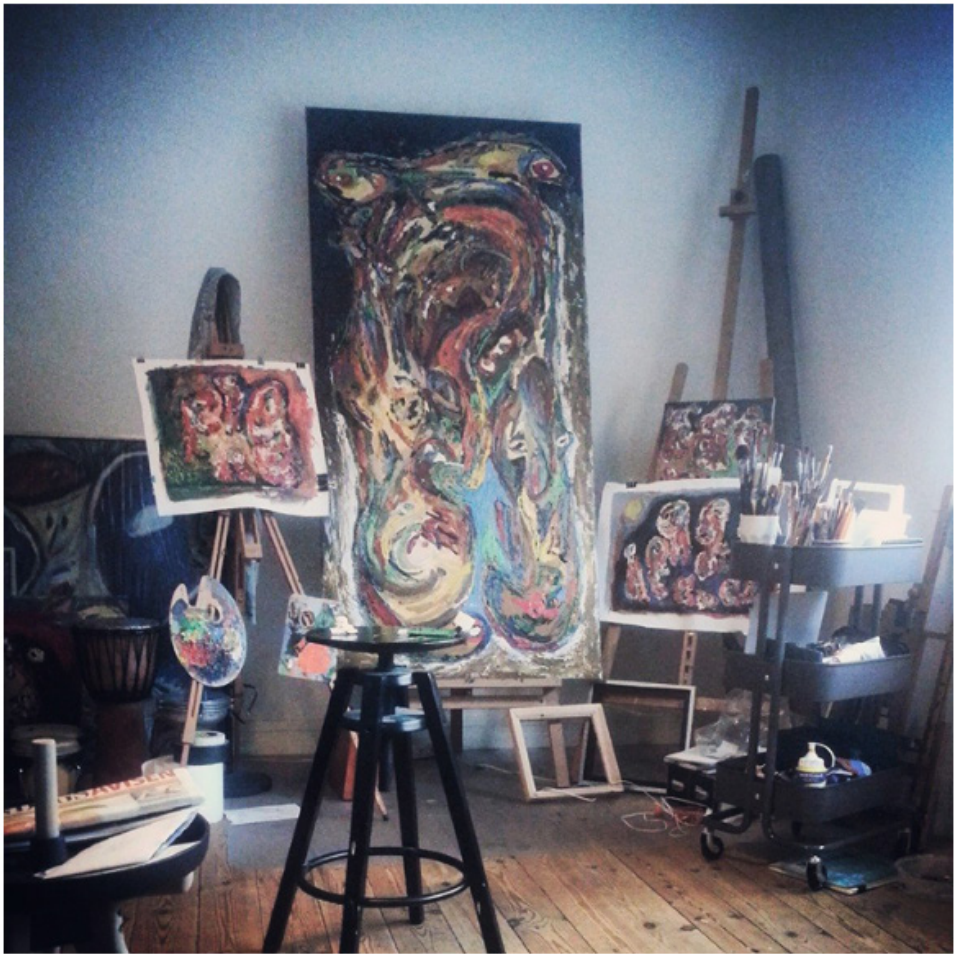
Kan du beskrive din arbejdsproces, fra idé til værk, for os?

Jeg starter ret ofte ud med at skabe et landskab ud af en kold og en varm farve. Helt simpelt er det to farver, der bestemmer kompositionsforløbet af maleriet. Oftest ender de to farver slet ikke med at dominere værket til slut men bliver istedet en slags grunder. Derefter kan jeg finde på enten at arbejde ud fra en primær-farve, der så suppleres af en komplementærfarve, eller blot påbegynde en række rå fixpunkter der besluttet ud fra en række spontane valg, hvor jeg ikke tænker over det, før jeg har malingen på penslen. Først dér må jeg så beslutte, hvor farven skal placeres.

Hvad håber du på at opnå med din kunst? Hvad er dine drømme for fremtiden?

Jeg håber på at kunne skabe eftertænksomhed og ramme min egen generation på det forkerte ben, så at sige. Hvor min generation i dag er fast besluttet på installationskunst, illustrativ minimalisme og street-art, kan der nu komme traditionsrig, farverig provokation og supplere det rebelske udtryk. Jeg har aftalt at mødes med en række billedmalere i Amsterdam, der også maler i Neo-CoBrA stilen, samt en ung belgisk gallerist og kurator på min egen alder, der også er blevet bidt af Neo-CoBrA, som agter at samle os og skabe en udstilling. Så min drøm er vel, at begge besøg, i hhv. Holland og Belgien, vil lykkes i en nær fremtid.

All photos by Frederik Gøeg Bygholm.